

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci v právní věci žalobce: **D. T.,** zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2009, čj. CPR-13998-1/ČJ-2009-9CPR-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2010, čj. 10 Ca 428/2009 – 53,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2010, čj. 10 Ca 428/2009 – 53, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, inspektorát cizinecké policie Chomutov (dále též „inspektorát cizinecké policie“) rozhodnutím ze dne 2. 9. 2009, čj. CPUL-1985-44/ČJ-2009-044061-HONS, uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území České republiky, stanovila na jeden rok. Současně neshledala důvody, které by žalobci znemožňovaly vycestování dle § 179 téhož zákona.

[2] Žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 12. 2009, čj. CPR-13898-1/ČJ-2009-9CPR-V234, zamítla odvolání žalobce proti výše uvedenému správnímu rozhodnutí.

II.

[3] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou, v níž uvedl, že správní řízení bylo zahájeno po zákonné lhůtě pro zahájení správního řízení z moci úřední, kterou lze analogicky odvodit z § 80 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Sdělení o výsledku kontroly ze dne 11. 9. 2008 je důkazem, který byl získán v rozporu s právními předpisy, proto jej nelze s ohledem na § 51 správního řádu použít. Úřad práce v Mostě (dále jen „úřad práce“) neumožnil zástupci žalobce nahlédnout do spisového materiálu, proto nemohl ověřit, zda tento správní orgán postupoval v souladu se zákonem č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Žalobou napadené rozhodnutí žalované je podle žalobce nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, jakého jednání se měl žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců dopustit, tedy zda se dopustil výkonu nelegální práce nebo zda provozoval činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu.

[4] Správní orgán měl podle žalobce provést výslechy osob z agentury práce nebo společnosti, ve které mělo docházet k předmětnému jednání. Během kontroly nebyla řádně zjištěna totožnost žalobce, neboť mu nebyly sejmuty otisky prstů. Úřad práce s žalobcem nikdy nevedl řízení o přestupku dle § 139 odst. 4 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti a ani jej za něj neuznal pravomocně vinným. Naopak, konstatoval, že by rozhodnutí o přestupku bylo neefektivní. Stejně tak je podle žalobce neefektivní i řízení o správním vyhoštění, které již trvá více než rok od doby, kdy došlo k jednání, pro které bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Takový postup je v rozporu s principem právní jistoty i principy správního řízení.

[5] Městský soud v Praze žalobu zamítl rozsudkem ze dne 11. 10. 2010, čj. 10 Ca 428/2009 - 53.

[6] Jako nedůvodnou posoudil námitku, že řízení bylo zahájeno po uplynutí lhůty pro zahájení řízení z moci úřední. Třicetidenní lhůta ve smyslu § 80 odst. 2 správního řádu sice nebyla v daném řízení dodržena, nicméně je tato lhůta pouze lhůtou pořádkovou. Jelikož se nejedená ani o lhůtu promlčení ani prekluzívní, nelze podle městského soudu pouze z jejího nedodržení dovozovat nezákonnost rozhodnutí. To, že žalobce nebyl sankcionován za přestupek podle zákona o zaměstnanosti, neznamená, že řízení o správním vyhoštění je nezákonné. Aplikace § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců není podmíněna existencí pravomocného výroku o vině v rámci rozhodnutí správního úřadu se zcela odlišnou kompetencí v přestupkovém řízení. Orgány policie jsou oprávněny samy si učinit závěr o tom, zda byly v konkrétním případě naplněny podmínky pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Sdělení o výsledku kontroly, které bylo podkladem pro rozhodování inspektorátu cizinecké policie, samo o sobě nepředstavuje zákonnou překážku rozhodnutí o vyhoštění jen proto, že úřad práce nezahájil přestupkové řízení.

[7] Tím, že úřad práce neumožnil zástupci žalobce nahlédnout do spisu vedeného ve věci kontroly se společností EUROMONTEC CZ, s. r. o., nedošlo podle městského soudu k porušení procesních práv žalobce. Tato skutečnost nemohla mít vliv na výrok o správním vyhoštění. Při ústním jednání konaném dne 29. 4. 2009 byl žalobce seznámen jak s obsahem vyjádření úřadu práce ze dne 25. 2. 2009, tak i se všemi jím postoupenými podklady, které se ho týkaly (smlouva o dílo, faktura apod.). Městský soud odmítl i žalobcovy námitky stran zjišťování jeho totožnosti. Žalobcovo obecné tvrzení, že se za něj

mohla vydávat jiná osoba, nepostačí k vyvrácení závěru, že skutečně vykonával práci ve výrobních halách v K.

[8] V rozsudku ve věci vedené pod sp. zn. 11 Ca 235/2009 městský soud vyslovil nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, jelikož ze správního rozhodnutí nebylo patrné, zda protiprávnost jednání měla spočívat v tom, že se účastník řízení dopustil výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti nebo v tom, že provozoval činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu. V nyní projednávané věci městský soud tento důvod pro zrušení správního rozhodnutí neshledal. Žalovaná totiž správně uzavřela, že postačuje, aby byla naplněna i jedna ze čtyř podmínek uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvého stupně dostatečně prokázal, že žalobce v srpnu 2008, v místě, kde vykonávala činnost společnost EUROMONTEC CZ s. r. o., provozoval dani podléhající výdělečnou činnost, aniž k tomu měl oprávnění podle zvláštního právního předpisu, neboť v době kontroly neměl živnostenské oprávnění a nebyl zapsán v obchodním rejstříku. Formálně vystupoval jako dodavatel shora uvedené společnosti a za plnění k datu 31. 8. 2008 fakturoval částku 6400 Kč, proto tedy formálně provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez příslušného oprávnění. Přitom však, aniž by mu bylo uděleno povolení k zaměstnávání, fakticky byl v postavení zaměstnance, neboť byl na území zaměstnán bez povolení, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Je tedy zřejmé, že důvodem pro vyhoštění byl jak první, tak i druhý z uvedených důvodů, neboť žalobce nedostál tomu, aby mohl být považován za legálního zaměstnance a ani tomu, aby mohl být pokládán za osobu samostatně výdělečně činnou.

III.

[9] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž požádal, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Uvedl, že kasační stížnost podává z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Má nadále za to, že správní řízení o jeho vyhoštění bylo zahájeno v rozporu s právními předpisy a po zákonem stanovené třicetidenní lhůtě. Domnívá se, že napadená rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost. Správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců lze uložit za celkem čtyři skutkové podstaty jednání, které jsou svojí povahou odlišné, přičemž je logické, že se stěžovatel nemohl kumulativně dopustit všech těchto jednání. Stěžovatel s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v totožné věci ze dne 9. 12. 2010, čj. 1 As 70/2010 - 99, konstatoval, že již výrok rozhodnutí, v němž není dostatečně srozumitelně a určitě uvedeno, kterého konkrétního jednání se měl účastník řízení dopustit, je nepřezkoumatelný. Z rozhodnutí správního orgánu nelze dovodit, zda se stěžovatel dopustil výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, nebo provozoval činnost bez oprávnění podle zvláštního předpisu. Tím je minimalizována možnost účinné obrany proti právnímu hodnocení jeho postavení. K tvrzenému porušení § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti stěžovatel konstatoval, že správní orgán nehodnotil právní relevanci dohody o dočasném přidělení. Tato dohoda je vůči stěžovateli nejenom nezávazná, ale i absolutně neplatná, jelikož je v rozporu s § 2 odst. 5 zákoníku práce. Naopak bylo prokázáno, že žalobce uzavřel, pokud vůbec byla nějaká smlouva uzavřena, smlouvu o dílo, na kterou se však výše uvedené ustanovení nevztahuje.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítl, že ve správním řízení došlo k porušení jeho základního procesního práva nahlížet do spisu, jakož i aktivně se účastnit dokazování ve smyslu § 52 správního řádu. I přes opakované výzvy a námitky se nemohl seznámit s výsledky kontroly, jakož i se způsobem jejího provádění. Odmítl argumentaci žalované, že je prokázané, že se popsaného jednání dopustil a že mu nelze klást za vinu, že jiný správní orgán neumožnil zástupci stěžovatele nahlédnout do jím vedeného spisu. Podklady úřadu práce související s výsledkem kontroly nebyly součástí spisu, proto ani inspektorát cizinecké policie nemohl znát a neznal postup, který tomuto výsledku předcházel.

IV.

[11] Žalovaná nevyužila svého práva se vyjádřit ke kasační stížnosti.

V.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Stěžovatel žalované především vytkl, že z jeho rozhodnutí není jednoznačně seznatelné, z jakého důvodu mu správní orgán uložil správní vyhoštění, a sice zda se dopustil nelegální závislé práce, nebo nelegální nezávislé výdělečné činnosti. Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku důvodnou.

[15] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu (zákon zde v poznámce pod čarou odkazuje např. na zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů) anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

[16] Výkladem tohoto ustanovení se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 27. 1. 2011, čj. 7 As 98/2010 - 67, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz, a to v skutkově obdobné věci (rovněž v souvislosti se společnou kontrolou správních orgánů zaměřenou na výkon nelegální práce ve výrobních halách v K.). Nejvyšší správní soud v daném rozhodnutí vyslovil, že z rozhodnutí o správním vyhoštění cizince podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců musí být jednoznačně seznatelné, zda byl cizinec a) zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo b) provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, nebo c) bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal, nebo d) takové zaměstnání cizinci zprostředkoval, případně že svým jednáním naplnil několik z těchto skutkových podstat zároveň.

[17] Aby mohl správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění, je třeba, aby řádně zjistil skutkový stav věci, tedy aby bylo zřejmé, že se cizinec dopustil jednání, kterým naplnil některou (jednu či více) ze skutkových podstat vymezených v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Dále je třeba, aby zjištění správního orgánu a právní kvalifikace jednání účastníka řízení byla srozumitelně a jednoznačně vtělena do správního rozhodnutí, a to tak, aby z něj bylo možno učinit jednoznačný závěr, kterou ze skutkových podstat uvedených v předmětném ustanovení zákona o pobytu cizinců naplnilo jednání stěžovatele.

[18] Správní orgán tedy musel vyhodnotit charakter vykonávaných prací a na základě toho vyslovit, zda stěžovatel pracoval bez povolení k zaměstnání, nebo na území provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, případně, zda jeho jednání naplnilo obě skutkové podstaty. Právní kvalifikaci jednání nemůže správní orgán nahradit prostým popisem skutku. Popis skutku je předpokladem k tomu, aby konkrétní jednání stěžovatele bylo podřazeno pod některou ze skutkových podstat stanovených v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců a aby tak bylo prověřeno, zda a případně jaké z nich stěžovatel svým jednáním naplnil. Jak připomněl Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozhodnutí, skutečnost, zda se cizinec dopustil ilegální závislé práce nebo ilegální nezávislé výdělečné činnosti, a za jakých okolností se tak stalo, může mít vliv na to, na jak dlouhou dobu nebude cizinci umožněn vstup na území České republiky.

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že shora vymezené požadavky nesplňuje ani rozhodnutí inspektorátu cizinecké policie ani rozhodnutí žalované. Inspektorát cizinecké policie uložil stěžovateli správní vyhoštění, neboť podle něj bylo spolehlivě zjištěno, že stěžovatel v období od srpna do září 2008 pracoval v K. bez uzavřeného platného pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy a bez povolení k zaměstnání a bez platného oprávnění k provozování dani podléhající výdělečné činnosti dle zvláštního právního předpisu. Tím se dopustil výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti. Z tohoto konstatování nelze podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně určit právní kvalifikaci skutku a jednoznačné podřazení pod jednu či více ze skutkových podstat vymezených v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců.

[20] Uvedenou nejednoznačnost neodstranila ve svém rozhodnutí ani žalovaná. Na str. 4 rozhodnutí uvádí, že stěžovatel byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Na str. 6 rozhodnutí žalovaná konstatovala, že stěžovatel v uvedeném objektu v měsíci srpnu 2008 provozoval dani podléhající výdělečnou činnost, aniž by k tomu měl oprávnění podle zvláštního právního předpisu, neboť v době kontroly nebyl zapsán v obchodním rejstříku. Zároveň bylo zjištěno, že stěžovatel vykonával pracovní činnost, aniž by mu bylo uděleno povolení úřadem práce. Žalovaná ve svém rozhodnutí uzavřela, že nalézací správní orgán dostatečně prokázal, že stěžovatel v měsíci srpnu 2008 na území České republiky provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu a zároveň bylo zjištěno, že pracovní činnost vykonával, aniž by mu bylo uděleno povolení k zaměstnání.

[21] Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 12. 2010, čj. 1 As 70/2010 - 99, týkajícím se jiného, skutkově obdobného, případu, toto nejednoznačné „přecházení“ mezi dvěma skutkovými podstatami má svůj původ již ve zmiňovaném sdělení úřadu práce. Úřad práce totiž na jednu stranu popisuje vztah mezi společností Euromontec CZ s. r. o. a společností Maurice Ward & Co., s. r. o. jako vztah mezi agenturou práce a uživatelem, na druhou stranu hovoří o tom, že některé z kontrolovaných osob (mezi nimi i stěžovatel) neměly platné živnostenské oprávnění. V případě, že určitá osoba vykonává svou činnost na základě smlouvy o dílo dle obchodního zákoníku, se však zjevně jedná o jinou formu činnosti, než je agenturní zaměstnávání vymezené v § 2 odst. 5 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce.

[22] V tomto směru je tak možné uzavřít, že v posuzovaném případě správní orgány určitě a přesně nevymezily skutkovou podstatu, a tím pádem nedostatečně kvalifikovaly jednání účastníka řízení. Městský soud ve svém rozsudku uvedl, že je zřejmé, že důvodem pro vyhoštění byl jak první, tak i druhý z předmětných důvodů. Ačkoliv rozsudek městského soudu obsahuje právní kvalifikaci jednání stěžovatele, a to jak z formálního, tak i faktického hlediska, Nejvyšší správní soud konstatuje, že posouzení splnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců měl především učinit správní orgán, který ve věci rozhodoval, popř. tuto otázku upřesnit žalovaná. I s ohledem na již existující judikaturu v obdobných věcech proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že městský soud neměl chybějící jednoznačnou právní kvalifikaci jednání cizince nahradit vlastní, byť kompetentní úvahou, neboť není další instancí v rámci správního řízení, ale soudem vykonávajícím přezkum rozhodnutí správního orgánu. Za nastalé situace měl proto městský soud rozhodnutí žalované zrušit pro nepřezkoumatelnost.

[23] Stěžovatel nezákonnost správního rozhodnutí spatřoval rovněž v okamžiku samotného zahájení správního řízení. Namítal, že se tak stalo až po uplynutí třicetidenní lhůty stanovené pro zahájení správního řízení z úřední povinnosti. Tato námitka není důvodná. Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že i k této námitce se jednoznačně vyjádřil již ve zmiňovaném rozhodnutí sp. zn. 7 As 98/2010, na jehož celé odůvodnění vztahující se k dodržování lhůt v řízení zahajovaném z moci úřední lze odkázat i ve vztahu k nyní posuzované věci. Nezahájí-li příslušný správní orgán řízení ve lhůtě třiceti dnů ode dne, kdy se dozvěděl o skutečnostech odůvodňujících zahájení řízení z moci úřední, učiní nadřízený správní orgán ve smyslu § 80 správního řádu opatření proti nečinnosti. Z toho však nelze dovozovat subjektivní právo osoby, která by měla být účastníkem takového řízení, aby řízení, jež nebylo zahájeno v třicetidenní lhůtě a u něhož nebyla v tomto smyslu zjednána náprava ani nadřízeným orgánem, již vůbec nebylo zahajováno, nebo aby bylo zahájeno, avšak poté muselo být zastaveno bez rozhodnutí o správním vyhoštění, ačkoliv by jinak bylo na místě o správním vyhoštění rozhodnout. Takový právní důsledek ze správního řádu pro zahájení řízení z úřední povinnosti neplyne. Nejvyšší správní soud tímto přirozeně nepopírá povinnost správního orgánu vyřizovat věci bez zbytečných průtahů, a to bez ohledu na to, zda se jedná o řízení zahajované z moci úřední nebo na návrh účastníka řízení. Rovněž ani netvrdí, že je zcela na libovůli správního orgánu, kdy řízení zahájí.

[24] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že uvedeným postupem správního orgánu nedošlo k porušení procesních práv stěžovatele a tento postup nemohl založit ani nezákonnost napadeného správního rozhodnutí.

[25] Třetí okruh kasačních námitek se týkal tvrzení stěžovatele, že ve správním řízení došlo k porušení jeho procesních práv tím, že úřad práce neumožnil jeho zástupci nahlédnout do spisu a aktivně se účastnit dokazování. Nejvyšší správní soud ani zde neshledal, že by postup inspektorátu cizinecké policie a žalované měl za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Jak již bylo uvedeno výše, nezákonnost správního rozhodnutí spočívá v nedostatečné právní kvalifikaci jednání stěžovatele, nikoliv však v procesním postupu obou orgánů cizinecké policie.

[26] Podmínkou pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 zákona o pobytu cizinců není předchozí vyřešení otázky, zda protiprávním jednáním cizince, které je důvodem pro jeho vyhoštění, byl či nebyl spáchán přestupek podle zákona o zaměstnanosti. Povaha i účel řízení o uložení správního opatření – vyhoštění je rozdílná oproti řízení o přestupku (k tomu obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, čj. 9 As 32/2008 - 57).

[27] Tímto ovšem Nejvyšší správní soud nezpochybňuje závěry vyslovené v rozhodnutí tohoto soudu pod sp. zn. 1 As 70/2010, v němž soud vyloučil, že by řízení vedené cizineckou policií bylo zcela nezávislé na řízení vedeném úřadem práce. Tak tomu v posuzované věci ani nemůže být, neboť inspektorát cizinecké policie primárně vycházel právě z podkladů shromážděných úřadem práce.

[28] Nejvyšší správní soud v rozhodnutí sp. zn. 1 As 70/2010, dále dospěl k závěru, že pokud v řízení o správním vyhoštění cizinecká policie vychází z poznatků zjištěných v rámci kontroly prováděné úřadem práce a účastník řízení zpochybňuje zákonnost této kontroly, pak mu musí být v přiměřeném rozsahu umožněn přístup ke spisovému materiálu, který se uvedené kontroly týká. Znemožnění takového přístupu představuje porušení práva účastníka řízení vyjádřit se ve své věci ke všem prováděným důkazům, garantované čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Oním přiměřeným rozsahem je třeba rozumět umožnění přístupu ke spisovému materiálu v takovém rozsahu, ze kterého vycházel samotný orgán cizinecké policie. Skutečnost, zda je tento rozsah pro samotné správní rozhodnutí dostačující a zda následně bude toto rozhodnutí přezkoumatelné, je otázkou jinou.

[29] Zdejší soud se proto ztotožnil s městským soudem v tom, že podklady, jež sloužily správnímu orgánu pro rozhodnutí o správním vyhoštění, a to bez ohledu na to, že je nepřezkoumatelné pro chybějící řádnou právní kvalifikaci jednání cizince, byly součástí správního spisu a stěžovatel se s nimi mohl seznámit a vyjádřit se k nim během ústního jednání dne 29. 4. 2009.

[30] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že podklady související s výsledkem kontroly nebyly součástí správního spisu. Tato námitka je ovšem toliko obecná, neboť z ní neplyne, jaké konkrétní listiny nebyly ve správním spisu obsaženy, proto se k ní Nevyšší správní soud nemohl blíže vyjádřit. Vycházel-li však stěžovatel z věci vedené u městského soudu

pod sp. zn. 11 Ca 235/2009 (a posléze u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 As 70/2010), pak Nejvyšší správní soud uvádí, že oproti této věci je v nyní posuzovaném případě ve správním spisu obsažena jak příloha k Dohodě o dočasném přidělení zaměstnanců (stěžovatele) č. 2008/1, ze dne 4. 8. 2008 (uzavřené mezi společnostmi Euromontec CZ s. r. o. a Maurice Ward & Co., s. r. o.), tak i faktura vyčíslující počet žalobcem odpracovaných hodin.

[31] K rovněž obecné námitce, že správní orgán (patrně míněn úřad práce) nepostupoval v souladu se zákonem o státní kontrole, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v tomto směru poukazoval zejména na nesprávný postup při identifikaci osob přítomných během kontroly v K. S otázkou totožnosti a identifikace stěžovatele se městský soud dostatečně a správně zabýval na str. 8 svého rozhodnutí.

[32] Jelikož Nejvyšší správní soud shledal důvodnou kasační námitku stran nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku. O návrhu na odkladný účinek kasační stížnosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť o kasační stížnosti samotné rozhodl bezodkladně po předložení věci a po vykonání nezbytných procesních úkonů v řízení.

[33] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. července 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu